

Nargens beter as thuus.

Veurig jaor um dizze tied lag ik meer as een weke in het Martiniziekenhuus in Grunn'n. Daor is de zaol waor aj ligt iniens een huus/slaopkamer waor a'j met vier personen woont en sloapt en ie kunt je medekamerbewoners niet kiezen. Soms valt het met, soms valt het tegen; menigeen kan d'r over metpraoten.

Ik mus de kamer dielen met 3 mannen die allemaol veur de oorlog geboren waren: Guus, Willem en Piet. Wij maakten kennis met mekaar en hadden af en toe een klein gesprekkie, maor ik haar niet hiel veul zin in gezellig doen, dus ik trök mij ok wal ies met een tiedschrift of mien tablet trugge achter de dunne, beige gedienen.

'Privacy' is in de huidige maatschappij een belangriek onderwerp, maor in zu'n ziekenhuus komp daor niet veul van trechte. Tussen tien en elf komp de 'optocht van witte jassen' langs. "Goedemorgen mevrouw Waninge. Eens even kijken...." De bevindingen van de medici wordt nog net niet in groepsverband bespreuken, maor de mannen kregen wel alles met van wat de dokter vun van mien toestand. Allemaol gien geheim heur, maor ik vuulde niet de behoefte um met Guus, Willem en Piet te dielen of ik al dan niet in overgang zit en van welke bijbeheurende symptomen ik last heb.

Willem was trouwens een wonderlijke man. Zien leven lang vrijgezel, niet gewend an meinsen um zöch hen en lichtelijk onaangepast. Hij preut de hiele dag in zöchzelf, leut boeren en scheten en vluukte onbekommerd as d'r wat tegenveul. Hij was moeilijk te verstaon want hij haar zien gebit niet in preut allent Grunnings. Willem communiceerde in one-liners. As de verpleegkundige binnenkwam met de vraag: "Heeft u gebeld?" dan reup e "Plass'n!" Hij vreug ok niks, hij gaf opdrachten: "Help mie maor eem!"

Ien nacht heb ik haost niet slaopen en dat kwam veural deur Willem. Niet gehinderd deur onze aanwezigheid dielde hij alle ongemakken van die nacht met zien omgeving. Hij mus urineren in een flesse, maar dat gung niet altijd goed. Midden in de nacht heurden wij ineens een Grunningse krachtterm. "Vurgieme! Dat ding is ja ok veuls te klaain. Ik ken hom d'r ja hailemaol nait inkriegen!"

Gestommel, Grunnings gefoeter.

"Hai jong. Hai hai. Wat 'n boudel." Zo utterde Willem de hiele nacht wat deur. Dan mus zien berre weer verschoond worden en kun e niet heuren wat de zuster zee: "Hè?" Vervolgens lag hij weer in zien schone berre, maor mus tien minuten later

alweer plassen. “Man, man, hai jong!

De aandere dag kwam de verpleegkundige gelukkig met oordoppies.

Eten gebeurt ok in groepsverband; ok dat was niet altied een onverdielt genoeg. Piet mus aal slim hoesten; hij rochelde zowat vanuut zien tien. Daorbij kunnen wij duudelijk heuren wat d'r zoal an ongerechtigheden weur ophoest. Een kommiegie mosterdsoep smaakt beslist minder lekker met zukke bijgeluuden.

Verder gaot ok under het eten de rondes van de verpleegkundigen gewoon deur. Toen ik op een middag achter mien bord met nasi goreng met kip en satésaus zat weur Willem undervraogd over zien stoelgang. “Heeft u al ontlasting gehad meneer De Vries?” 't Was eem stille; Willem dacht nao. “Jao, drei maol een beetje.” Maar de zuster was daor nog niet tevreden met. “Dun, dik of gewoon?” Dat vun Willem een moeilijke vroege. “Eehhh.....gewoon dunkt mie.”

Zie'j mij zitten met mien bord eten?

Het is goed dat d'r ziekenhuizen bint.

Het is ok goed dat wij in Nederland zu'n goeie gezondheidszorg hebt.

Maor nargens beter as thuus.

P.S. de namen van Piet, Willem en Guus bint deur mij bedacht, in warkelijkheid hieten de mannen anders. Dit netuurlijk in verband met de praaivesie.....